

9. ISRAËL IN DE ALGEMENE BRIEVEN

HEBREEËN

Hebreeën 4:2,6. Israëls ongelof en ongehoorzaamheid.

Het evangelie werd in de oudtestamentische periode verkondigd, maar bracht geen voordeel voor Israël omdat het niet met geloof gepaard ging. Zij gingen de rust (het hemelse Jeruzalem) niet binnen vanwege hun ongehoorzaamheid. De bedoeling van de verkondiging van het evangelie is om mensen tot geloofsgehoorzaamheid te brengen¹.

1. DE WET VERANDERDE ONHERROEPELIJK BIJ DE EERSTE KOMST VAN JEZUS CHRISTUS.

Hebreeën 7:12.

Met de eerste komst van Jezus Christus werd de wet onherroepelijk veranderd! *Het onderricht in het Nieuwe Testament toont duidelijk aan hoe de verschillende onderdelen van de ceremoniële wet (heilige mensen, heilige plaatsen, heilige tijden en heilige handelingen) vervuld werden en daarom opgeheven en afgeschaft werden. 'De schaduwen' van de oudtestamentische periode veranderden in 'de werkelijkheden' van de nieuwtestamentische periode*².

(1) Heilige mensen. Priesters als schaduw en werkelijkheid.

Het oudtestamentische priesterschap in de orde van Aaron werd vervangen door het nieuwtestamentische priesterschap in de orde van Melchizedek. De sterfelijke oudtestamentische priesters werden vervangen door de eeuwige Hogepriester, Jezus Christus³. Ook werden de oudtestamentische priesters in de tempeldienst van Israël *afgeschaft en vervangen* door het nieuwtestamentische priesterschap van alle gelovigen⁴.

(2) Heilige plaatsen. De tempel als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische tabernakel⁵ en het tempelgebouw in Jeruzalem werden *afgeschaft*⁶ en *vervallen* door de Gemeente (Kerk) in het Nieuwe Testament die bestaat uit een ontelbare hoeveelheid mensen in wie de Heilige Geest woont⁷.

(3) Heilige tijden. De Joodse godsdienstige feesten als schaduw en werkelijkheid.

De godsdienstige feesten uit de oudtestamentische heilsgeschiedenis: “dagen, maanden, tijden en jaren”⁸ en “feestdag, nieuwe maan en sabbatten”⁹ werden *afgeschaft* omdat zij tot de schaduwen hoorden die in vervulling zijn gegaan¹⁰. Jezus Christus heeft in het Nieuwe Testament slechts twee christelijke vieringen ingesteld: het Avondmaal¹¹ en de doop met water¹².

(4) De Sabbat als schaduw en werkelijkheid.

Het oudtestamentische ceremoniële aspect van de Sabbat, namelijk, dat hij gevierd moest worden op *de zevende dag* van de week (zaterdag) als teken van “het einde en voltooiing van de schepping”, werd *afgeschaft en vervallen* door de eerste dag van de week (de zondag) als teken van “het begin van de herschepping”¹³.

De Sabbat is een instelling van God bij de schepping. Zoals God op de zevende scheppingsdag ophield met scheppen, zo moet de mens één uit elke zeven dagen van de week:

- (i) ophouden met zijn dagelijkse werk om “te rusten en op adem te komen”¹⁴. Een christen mag dus op die rustdag dingen doen waarvan hij uitrust en verfrist wordt.
- (ii) De Sabbat is een gelegenheid “om met andere gelovigen een heilige bijeenkomst te houden”¹⁵.
- (iii) En de Sabbat is een gelegenheid “om goed te doen en mensenlevens te redden”¹⁶.

¹ Romeinen 1:5; Romeinen 16:26

² Kolossenzen 2:17; Hebreeën 8:5; Hebreeën 10:1

³ Hebreeën 7:11-28

⁴ 1 Petrus 2:9-5,9

⁵ Hebreeën 8:1-6; Hebreeën 9:1-8,24

⁶ Matteüs 27:51; Handelingen 7:48-49, Handelingen 17:24-25, Openbaring 21:22

⁷ 2 Korinthe 6:14; Efeziërs 2:19-22

⁸ Galaten 4:8-11

⁹ Romeinen 14:5, Kolossenzen 2:16-17, Galaten 4:8-11

¹⁰ De godsdienstige feesten uit de nieuwtestamentische heilsgeschiedenis: Kerst, Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren werden pas later in de christelijke traditie gevierd. Zij zijn niet verplicht, maar mogen wel gevierd worden omdat zij de grote werkelijkheden vanaf de eerste komst van Christus herdenken.

¹¹ Matteüs 26:26-28; 1 Korinthe 11:23-26

¹² Matteüs 28:19

¹³ zie Handelingen 20:7; 1 Korinthe 16:2

¹⁴ Exodus 23:12

¹⁵ Leviticus 23:3

¹⁶ bv. evangelisatie, sociaal werk. Markus 3:5

De zevende scheppingsdag had niet zoals de andere zes scheppingsdagen een einde¹⁷. Het blijft nu nog steeds een werkelijkheid, namelijk: de eeuwige rust in Gods tegenwoordigheid. De eigenlijke Sabbat is dus de toekomstige ‘Sabbatsrust’, de hemel en de nieuwe aarde¹⁸!

De Joden hielden de zevende dag (van vrijdag zonsondergang tot zaterdag zonsondergang) als een rustdag¹⁹. *Maar de christenen vierden de opstanding van Jezus Christus vroeg op zondag ochtend*²⁰. De viering op de eerste dag was belangrijker, omdat:

- (i) Jezus Christus op zondag opstond uit de doden²¹,
- (ii) de Heilige Geest op zondag uitgestort werd²²
- (iii) en de Kerk/Gemeente op zondag gesticht werd²³ en op zondagen bleven bijeenkomen²⁴!

Jezus zelf legde de Sabbat anders uit dan de tradities van de Farizeeën en de Joden die deze tradities volgden. Alleen Jezus heeft het recht *de Sabbat haar juiste betekenis te geven*, want Hij is ‘de Heer van de Sabbat’²⁵. Hij leerde dat de mens niet geschapen werd om de Sabbat te onderhouden, maar dat *de Sabbat ingesteld werd om de mens te dienen*²⁶ *met verkwikking, vreugdevolle bijeenkomsten en levensreddende activiteiten*.

(5) De ceremoniële gebeden als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische ceremoniële gebeden driemaal per dag met het gezicht naar Jeruzalem gericht²⁷ werden *vervangen* door “het Onze Vader”²⁸ en door” bij elke gelegenheid te bidden”²⁹.

(6) Vasten als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische vastendagen die gepaard gingen met treuren over het verlies van de tempel en van Jeruzalem³⁰ werden *afgeschaft en vervangen* door de nieuwtestamentische *vreugde* over de voortdurende tegenwoordigheid van Christus³¹! De profeet Zacharia heeft 500 jaar eerder voorspeld dat dit zou gebeuren.

(7) Heilige handelingen. Offeranden als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische offeranden werden *afgeschaft* omdat zij *voor eens en voor altijd* door het unieke en definitieve zoenoffer van Christus aan het kruis vervuld werden³². Het Griekse woord “efhapax” betekent “eenmalig” of “eens en voor altijd” en duidt aan dat het zoenoffer van Christus het beslissende en laatste zoenoffer was.

(8) Tienden als schaduw en werkelijkheid.

Het oudtestamentische geven van tienden³³ werd *afgeschaft en vervangen* door de nieuwtestamentische wijze van geven³⁴.

(9) De eerstgeborenen en eerstelingen als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische wet met betrekking tot eerstgeboren jongens en mannelijke dieren in Israël³⁵ werd *afgeschaft en vervangen* door de uitspraak dat alle nieuwtestamentische mannelijke en vrouwelijke christenen vrijgekocht zijn door het kostbaar bloed van Christus³⁶.

En de oudtestamentische wet met betrekking tot de eerstelingen van de oogst in Israël³⁷ werd *afgeschaft en vervangen* in de nieuwtestamentische periode door de uitspraak dat God aan christenen alles geeft wat zij bezitten en nodig hebben³⁸.

(10) Besnijdenis als schaduw en werkelijkheid.

¹⁷ Genesis 2:2-3

¹⁸ Hebrreeën 4:1-11

¹⁹ Lukas 23:56

²⁰ Handelingen 20:7

²¹ Markus 16:2

²² Leviticus 23:10-11,15-16

²³ Handelingen 2:42

²⁴ Handelingen 20:7

²⁵ Markus 2:28

²⁶ Markus 2:27 en Markus 3:4

²⁷ Psalm 55:18; Daniël 6:11, zie Handelingen 3:1

²⁸ Matteüs 6:5-15

²⁹ Efeze 6:18

³⁰ Zacharia 8:19

³¹ Matteüs 6:16-18, Matteüs 9:14-17; Mattheüs 28:20; Markus 2:18-22; Johannes 16:16-22

³² Johannes 1:29, Hebrreeën 7:27, Hebrreeën 9:9-14,25-26; Hebrreeën 10:10

³³ Eerste tiende: Leviticus 27:30-33; tweede tiende: Deuteronomium 12:11-12; derde tiende: Deuteronomium 14:28-29; 26:12

³⁴ Markus 12:41-44, Lukas 6:38, 1 Korinthe 16:2, 2 Korinthe 8:3,12,14; 2 Korinthe 9:6-7

³⁵ Exodus 4:22; 13:2; Numeri 3:13,41

³⁶ Handelingen 20:28b; 1 Petrus 1:18-19

³⁷ Numeri 18:12-13; Deuteronomium 18:4-5

³⁸ Handelingen 17:24-26; Romeinen 8:32; 1 Korinthe 2:12; 1 Korinthe 4:7

De oudtestamentische lichamelijke besnijdenis van jongens werd *afgeschapt en vervangen* door de nieuwtestamentische geestelijke besnijdenis van het hart (de wedergeboorte of doop met de Geest) van mannen en vrouwen³⁹. De doop met water is een zichtbaar teken en zegel van de doop met de Geest⁴⁰ die God aan de gelovige geeft.

(11) Ceremoniële wassingen (reinigingsriten) als schaduw en werkelijkheid.

De oudtestamentische ceremoniële wassingen waren reinigingsriten door water *van boven af op en over* een persoon te sprenkelen of uit te gieten⁴¹. Zij symboliseerden de afwassing van zonden en bederf van de wereld⁴².

De oudtestamentische ceremoniële wassingen als schaduwen werden *afgeschapt en vervangen* door de nieuwtestamentische wedergeboorte (de afwassing van zonden) en de heiliging door de Heilige Geest als de werkelijkheden⁴³. De doop met de Heilige Geest (dat wil zeggen, de wedergeboorte) kreeg als zichtbare teken en zegel de christelijke doop met water⁴⁴.

(12) Rein voedsel als schaduw en werkelijkheid.

Het oudtestamentische verbod voor het eten van onrein voedsel was een schaduw die vooruit wees naar heiliging⁴⁵. Dit voorschrift over het eten van alleen rein voedsel werd in het Nieuwe Testament *afgeschapt en vervangen* door het Woord van God dat mensen eens en voor altijd heeft gereinigd⁴⁶ en door de uitspraak van Jezus waarmee Hij alle voedsel “rein” verklaarde. “Er is niets dat van buitenaf de (buik van de) mens binnengaat, dat hem kan verontreinigen: maar de dingen die van hem (zijn hart en mond) uitgaan, die zijn het die de mens verontreinigen”⁴⁷.

Hebreeën 7:19; 10:1. *De (ceremoniële) wet HEEFT NIETS tot volmaaktheid gebracht⁴⁸ en KAN NOOIT IETS/IEMAND tot volmaaktheid brengen⁴⁹.*

Hebreeën 8:1-9. God sloeg geen acht op het natuurlijke Israël meer, niet omdat er iets fout was met het oude verbond (testament), maar *omdat het natuurlijke Israël niet in het oude verbond bleef*. Daarom maakte God een nieuw verbond (testament) met het geestelijke Israël (de gelovigen) waarin een betere Middelaar dan Mozes de gelovigen vertegenwoordigde in de hemelse heiligdom in plaats van een aardse tempel en met een verbond met betere beloften dan het oude.

2. GODS OUDE VERBOND EN NIEUWE VERBOND UITGELEGD.

Hebreeën 8:6-13.

a. De inhoud van het oude verbond.

Het verbond met Abraham was: “Ik (de HEERE) zal jullie (het gelovige nageslacht van Abraham) aannemen als mijn volk, en Ik zal jullie God zijn”. Het werd gesloten met Abraham, *de Chaldeeër* die geen Jood of Israëliet was.

Het oude verbond werd bij herhaling bevestigd:

- aan Mozes en Israël in Egypte⁵⁰
- toen de Wet aan dit verbond toegevoegd werd⁵¹ met beloften van zegeningen voor gehoorzaamheid daaraan⁵² en met waarschuwingen van straf voor ongehoorzaamheid⁵³,
- vóór de ballingschap naar Babylon⁵⁴
- ná de ballingschap⁵⁵.

In Jeremia 31:31-34 was ‘dit oude verbond’ of ‘eerste verbond’ (het genade verbond inclusief de bepalingen van de wet) al door Israël gebroken (vers 32). God beloofde dat er ‘een nieuw verbond’ of ‘tweede verbond’ zou komen. *In het*

³⁹ Romeinen 2:28-29, 1 Korinthe 7:17-20, Galaten 6:15

⁴⁰ Johannes 3:55; Handelingen 10:44-48; Kolossenzen 2:11-12; Titus 3:5

⁴¹ “Water werd van boven op en over de handen van Elia gegoten” (2 Koningen 3:11); Dat heet “wassen (letterlijk: dopen) voor het middagmaal” (Lukas 11:38). Dit wordt vervuld in de doop met de Heilige Geest: de Geest werd van boven af op en over de gelovigen uitgegoten (Handelingen 2:33) zie www.dota.net handleiding 6, supplement 4 ‘De praktijk van de christelijke doop’.

⁴² Leviticus 14:1-9; zie Leviticus 4:1 – 5:13; Leviticus 15:11; Ezechiël 36:25-27; Markus 7:2-4; Lukas 11:38-39; Johannes 13:5,9-10; Hebreeën 10:19-22)

⁴³ Handelingen 10:44-48; Handelingen 22:16; Titus 3:5-6; Hebreeën 10:22

⁴⁴ Johannes 3:55; Handelingen 10:44-48; Handelingen 22:16; Kolossenzen 2:11-12; Titus 3:5

⁴⁵ Deuteronomium 14:1-3

⁴⁶ Johannes 15:3; Romeinen 14:1-4; Efeziërs 5:26; 1 Timotheüs 4:3-5

⁴⁷ Markus 7:15-23

⁴⁸ Hebreeën 7:19

⁴⁹ Hebreeën 10:1

⁵⁰ Exodus 7:7

⁵¹ Leviticus 26:12; Galaten 3:17

⁵² Leviticus 26:1-13

⁵³ Leviticus 26:14-46

⁵⁴ Jeremia 31:33

⁵⁵ Zacharia 8:8; Hebreeën 10:1

Oude Testament stelde Gods rechtseis geformuleerd in de eisen van de morele wet alle mensen in een staat van beschuldiging en verdoemenis⁵⁶ en de schaduwen van de ceremoniële wet herinnerde de mensen daaraan dat de werkelijkheid nog niet gekomen was.

b. Jezus naar zijn menselijke natuur was meer dan alleen maar een Jood.

De voorouders van Jezus waren niet allen Joden! In de genealogie van Jezus in Matteüs en Lukas⁵⁷ naar zijn menselijke natuur waren allen vanaf Adam tot Izak niet-Joden. De volgende van zijn voorouders waren *niet-Joodse vrouwen*: Tamar was een Kanaänitische⁵⁸, Rachab was een Kanaänitische hoer uit Jericho⁵⁹, Ruth was een Moabitische⁶⁰ en Bathseba was een Hethiet⁶¹.

c. Het nieuwe verbond schaft het oude verbond af.

De rechtseis van God in de morele wet is dat alle mensen een 100% rechtvaardige staat en 100% heilige levensstijl moet hebben. In de Bijbel wordt dit alleen door de zondeloze Jezus Christus 100% vervuld. Hij legde ook de juiste betekenis van de morele wet in de Bergrede uit⁶². Ook de schaduwen van de ceremoniële wet (de priesters, de tempel, de heilige tijden en de heilige handelingen bv. de offeranden) werd door Jezus Christus vervuld⁶³, uitgewist/opgeheven⁶⁴, afgebroken en afgeschaft (buiten werking gesteld)⁶⁵! Gelovigen in het nieuwe verbond leven niet langer onder de Wet, maar onder de genade⁶⁶.

Joden en Moslims en sommige christenen denken dat zij alleen gerechtvaardigd kunnen worden door de wet te houden. *Het nieuwe verbond is het genadeverbond waarin de eis van de morele wet en de schaduwen van de ceremoniële wet volkomen vervuld zijn in Jezus Christus! Daarom spreekt Hebrëeën 8:7 ook over ‘de gebreken’ van ‘het eerste verbond’. De inhoud van het verbond had geen gebreken, maar wat ontbrak was dat het volk van Israël het oude verbond of het eerste verbond niet vervulde en ook niet kon vervullen. Dat kon alleen Jezus Christus door zijn volmaakte gerechtigheid en heiligheid doen. Het volk van Israël is aan dat verbond niet trouw gebleven en daarom heeft God zijn handen van hen afgetrokken⁶⁷. En het oude verbond werd afgeschaft⁶⁸.*

d. De inhoud van het nieuwe verbond.

Het nieuwe verbond is nog steeds het genadeverbond: “Ik ben hun God en zij zijn mijn volk”.

Het wordt ‘een nieuw of beter’ verbond genoemd als gevolg van het volbrachte verlossingswerk van Jezus Christus die de schaduwen van het Oude Testament vervulde en de wedergeboorte, de persoonlijke relatie met God en de ervaring van volkomen vergeving *een werkelijkheid maakte* in de levens van gelovige Joden en gelovige niet-Joden.

- *In het nieuwe verbond staat de Wet (hier: Gods rechtseis, de morele wet, de Tien Geboden) niet buiten de gelovigen in een boekrol, maar binnen in hun hart geschreven⁶⁹.*
- *In het nieuwe verbond heeft het volk van God niet alleen maar kennis uit horen zeggen over God⁷⁰, maar een persoonlijke kennen (relatie) met God⁷¹.*
- *In het nieuwe verbond blijven de gelovigen niet bewust van hun vroegere zondige leven, maar ervaren werkelijke vergeving en reiniging van zonden in hun wedergeboren natuur⁷²! Zij brengen geen zoenoffers meer. De Heere zegt: “Ik zal wat hun ongerechtigheden betreft genadig zijn en aan hun zonden en hun wetteloos gedrag beslist niet meer denken”⁷³!*

e. Het nieuwe (tweede) verbond maakte een einde aan het oude (eerste) verbond.

⁵⁶ Romeinen 3:19-20

⁵⁷ Matteüs 1:1-17 en Lukas 3:12-38

⁵⁸ Genesis 38:1-2

⁵⁹ Jozua 2:1

⁶⁰ Ruth 1;4; 4:13-22

⁶¹ 2 Samuël 11:3

⁶² Matteüs 5 tot 7

⁶³ Matteüs 5:17

⁶⁴ Kolossenzen 2:14

⁶⁵ Efeze 2:14-15

⁶⁶ Romeinen 5:21; Romeinen 6:14

⁶⁷ Hebrëeën 8:9

⁶⁸ Hebrëeën 8:13

⁶⁹ Hebrëeën 8:10; Romeinen 13:8-10

⁷⁰ zie Exodus 18:15-16; Exodus 19:7,21; Exodus 20:19

⁷¹ Hebrëeën 8:11; vgl. Johannes 17:3

⁷² Hebrëeën 10:1-4

⁷³ Hebrëeën 8:12.

Heel het fundament van de Kerk is niet het Jodendom/Judaïsme, maar Jezus Christus zelf⁷⁴! Het voorrecht van Israël was dat Jezus naar zijn menselijke natuur uit het volk van Israël voortkwam. Daarom zegt Jezus tegen de Samaritaanse vrouw: “De zaligheid/redding is uit de Joden⁷⁵”.

Ook de Joodse wetten, gebruiken en feesten mogen niet meer voortgezet worden! *Jezus leert dat Hij de Wet en de Profeten kwam vervullen*⁷⁶! “Jezus Christus is het einde van de wet (zoals de Joden dat leren” en tegelijk het einddoel van de wet (zoals God dat leert)”⁷⁷.

De voorschriften van de ceremoniële wet waren NIET gewoon maar ‘Joodse gewoonten of gebruiken’ die voortgezet mochten worden in de nieuwtestamentische Gemeente evenals Nederlanders hun goede Nederlandse gewoonten en gebruiken mogen voortzetten!

‘De Wet en de Profeten’ is de oudtestamentische openbaring en *alleen maar het begin van Gods hele openbaring. De dood, opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Jezus Christus vervult de Wet en de Profeten en maakt een einde aan ‘de schaduwen’ van de Wet*⁷⁸.

Bijvoorbeeld:

- De dood van Jezus en het scheuren van het voorhangsel maakte een einde aan de tempel als ‘woonplaats’ van God⁷⁹.
- De kruisdood van Jezus maakte een einde aan de zwakke en sterfelijke menselijke natuur van Jezus Christus⁸⁰. Het maakte ook een einde aan de tempel en de hele Joodse (ceremoniële) godsdienst (wetten) daarmee verbonden gedurende de oudtestamentische periode⁸¹!
- De zoendood van Jezus Christus maakte een einde aan alle offeranden⁸²!
- De besnijdenis van Jezus Christus (zijn kruisiging) maakte een einde aan de fysieke besnijdenis⁸³.
- Het hogepriesterschap van Jezus Christus in de hemel maakte een einde aan de priesters en Levieten op de aarde⁸⁴.
- Het onderricht van Jezus Christus maakte een einde aan alle voedselwetten dat bepaalde voedsel als ‘onrein’ beschouwde⁸⁵.
- De opstanding van Jezus is *niet alleen het begin van zijn verheerlijkte menselijke natuur, maar ook het begin van zijn Lichaam, de Gemeente, en het begin van de aanbidding van God in Geest en waarheid daarmee verbonden*⁸⁶!

Toen de gelovigen in Jezus Christus uit de Joden in Rome dreigden terug te vallen in het Jodendom schreef de Heilige Geest de brief aan de Hebreeën!

f. De instelling van het nieuwe verbond door Jezus.

In Exodus 24:8 bij de instelling van het oude verbond zei Mozes: “Met dit bloed wordt het verbond bekrachtigd dat de Heer met u heeft gesloten door u al deze geboden te geven.” Bij de instelling van het nieuwe verbond en het Avondmaal gebruikt Jezus dezelfde woorden en kondigt daarmee aan dat het nieuwe verbond waarover Jeremia spreekt nu met zijn dood aan het kruis een werkelijkheid is geworden (**Markus 14:24**): “Dit is mijn bloed, het bloed van het verbond, dat voor velen vergoten wordt”. “Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in mijn bloed, dat voor jullie vergoten wordt” (**Lukas 22:20; 1 Korinthe 11:25**).

g. Het nieuwe verbond wordt uitgebreid naar alle gelovigen in alle volken.

Zoals Romeinen 9-11 duidelijk leert, zet God zijn eeuwige verlossingsplan, die Hij in het Oude Testament begon, in het Nieuwe Testament voort en breidt het uit naar de gelovigen in alle volken. Het gaat niet om ‘het Israël naar het vlees’ (het natuurlijke volk van Israël)(**1 Korinthe 10:18**)⁸⁷, maar om ‘het Israël van God’ (het geestelijke Israël) (**Galaten 6:16; Romeinen 9:6b**)⁸⁸. ‘Het nieuwe verbond’ is niet een specifiek verbond met het etnische of nationalistische volk van Israël, maar het verbond met de uitverkoren gelovigen uit alle volken in de wereld.

Hoewel het volk Israël als natuurlijk volk zal blijven voortbestaan tot de wederkomst van Christus⁸⁹, zet God zijn plan met de uitverkoren gelovige Joden voort in de uitverkoren gelovigen uit alle volken (inclusief Israël). Hij breidt het uit

⁷⁴ 1 Korinthe 3:10-11.

⁷⁵ Johannes 4:22

⁷⁶ Matteüs 5:17

⁷⁷ Romeinen 10:4

⁷⁸ Matteüs 5:17; Hebreeën 8:5; Galaten 3:25

⁷⁹ Matteüs 27:51; Efeze 2:18

⁸⁰ Romeinen 1:3-4

⁸¹ Johannes 2:19-22

⁸² Hebreeën 9:7-10; Hebreeën 10:1-10

⁸³ Kolossenzen 2:11

⁸⁴ Hebreeën 7:11-28

⁸⁵ Markus 7:18-19

⁸⁶ Johannes 2:19-22; Johannes 4:21-24

⁸⁷ 1 Korinthe 10:18 in de oorspronkelijke Grieks

⁸⁸ Romeinen 2:28-29; Galaten 6:16; vgl. Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1-2

⁸⁹ Matteüs 24:34

naar alle volken op de aarde⁹⁰. In het Nieuwe Testament wordt het genadeverbond (het nieuwe verbond waarin al de bepalingen van de wet door Christus vervuld zijn) toegepast op 'de Gemeente' bestaande uit gelovigen uit alle volken⁹¹, te beginnen met de gelovigen uit het Joodse volk en voortgezet met de gelovigen uit alle volken! Het volle getal van alle uitverkoren gelovigen die onder het nieuwe verbond besloten wordt, wordt bereikt bij de wederkomst van Christus⁹²!

h. Gelovigen onder het nieuwe verbond zijn bevrijd van de uiterlijkheden of 'schaduwen' van het oude verbond.

Dat het nieuwe verbond bestemd is voor gelovigen in alle volken *openbaarde God niet aan Jeremia⁹³, maar wel aan Jesaja⁹⁴. De profeten van het Oude Testament stonden nog onder het oude verbond en beschreven het nieuwe verbond nog in termen van woorden en beelden van het oude verbond (Israël en de Wet).*

De schaduwen van de Joodse wet, waaronder de nationale oorsprong of de etnische afkomst en het volksgedrag van de Israëlieten hoorde, waren uiterlijkheden waarvan gelovigen onder het nieuwe verbond bevrijd werden om God "in Geest en waarheid" te dienen⁹⁵.

Het is duidelijk dat in het Nieuwe Testament het nieuwe verbond uitgebreid werd naar gelovigen in alle volken die door de Geest wedergeboren worden.

Mensen die nog onder het oude verbond staan, worden gekenmerkt door:

(i) dat zij nog niet wedergeboren zijn. Nicodemus stond nog onder het oude verbond en Jezus zei dat hij eerst wedergeboren moest worden⁹⁶.

(ii) dat zij niet in staat zijn de Wet (het Oude Testament/de Bijbel) te begrijpen. De gedachten van de Israëlieten (en Moslims) blijven verhard en hun ogen blijven bedekt bij het lezen van de Bijbel⁹⁷.

(iii) en dat zij ook niet in staat zijn de Wet te houden! Het denken van het vlees (de niet wedergeboren/ongelovige mens) blijft vijandschap tegen God dat zich niet onderwerpt of kan onderwerpen aan de Wet (de rechtseis) van God⁹⁸.

Maar mensen die in het nieuwe verbond staan worden gekenmerkt door:

(i) dat zij wedergeboren zijn door de Heilige Geest⁹⁹!

(ii) dat de bedekking bij het lezen van de Bijbel weggenomen is¹⁰⁰.

(iii) en dat zij de dingen van de Geest bedenken¹⁰¹.

i. Het nieuwe verbond heeft precies dezelfde betekenis voor het volk van Israël als voor de andere volken.

Twee extreme posities moeten vermeden worden:

- *Het is niet juist te zeggen dat Jeremia in Jeremia 31:31-34 met 'Israël' hier 'de nieuwtestamentische Gemeente' bedoelde.* Maar het is wel juist te zeggen dat God niet aan Jeremia en de andere profeten heeft geopenbaard wat de betekenis van het nieuwe verbond voor de andere volken zou zijn¹⁰².
- *Het is niet juist te menen dat het nieuwe verbond hier iets anders betekent voor het oudtestamentische Israël dan voor de nieuwtestamentische Gemeente.* Het is niet juist te denken dat Israël op een ander manier gered zal worden dan de nieuwtestamentische Gemeente. Het is duidelijk dat NIET alle natuurlijke afstammelingen van Israël gered zullen worden¹⁰³!
- *Mensen worden gered, NIET door hun natuurlijke afstamming, maar door de soevereine belofte van God¹⁰⁴.*
- *Mensen worden gered, NIET door hun goede werken of vrome leven, maar door het soevereine uitverkiezende besluit en roeping van God¹⁰⁵.*
- *Mensen worden gered, NIET door hun vrije wil of persoonlijke inspanning, maar door de soevereine genade en barmhartigheid van God¹⁰⁶.*

In het Nieuwe Testament heeft God niet het natuurlijke (fysieke) volk van Israël afgeschafte (Matteüs 24:34). 'Het geestelijke Israël van God' (Galaten 6:14-16) gaat 'het fysieke Israël naar het vlees' (1 Korinthe 10:18) verre te boven!!! God verlost en vernieuwt de uitverkoren gelovigen in alle volken volkomen. Zo zal God ook de huidige aarde

⁹⁰ Matteüs 16:18; Efeze 2:20; Johannes 10:16

⁹¹ 2 Korinthe 6:14-16 (56 n.C.)

⁹² Romeinen 11:25-26; Openbaring 21:3

⁹³ Jeremia 31:31

⁹⁴ Jesaja 19:24-25; Jesaja 42:6; Jesaja 56:3-8; Romeinen 15:9-12

⁹⁵ Johannes 4:20-24

⁹⁶ Johannes 3:7

⁹⁷ 2 Korinthe 3:14-16

⁹⁸ Romeinen 8:7-8

⁹⁹ 2 Korinthe 3:6,16

¹⁰⁰ 2 Korinthe 3:16

¹⁰¹ Romeinen 8:5-6

¹⁰² Efeze 3:2-6. Hebreeën 8:6-13

¹⁰³ Romeinen 9:6

¹⁰⁴ Romeinen 9:6-9

¹⁰⁵ Romeinen 9:10-13

¹⁰⁶ Romeinen 9:14-18; vgl. Romeinen 8:7-8

niet afschaffen, maar volkomen verlossen¹⁰⁷ en volkomen vernieuwen¹⁰⁸! God vervult zijn verbondsbelofte aan het volk van Israël door een massa Joden en een massa niet-Joden gedurende de hele wereldgeschiedenis te behouden¹⁰⁹. Samen vormen zij ‘Gods uitverkoren volk’, dat bestaat uit gelovigen uit elke land, volk, stam en taal¹¹⁰.

j. **Het oude verbond is definitief voorbij en het nieuwe verbond is blijvend.**

Het oude verbond stond al in de tijd van Jeremia (627 – 586/550 v.C.) op het punt afgeschaft te worden. Na het volbrachte verlossingswerk van Jezus Christus (30 n.C.) is het oude verbond ‘verouderd’, ‘versleten’ en ‘de teloorgang nabij’¹¹¹.

Het tijdperk van ‘de Wet en de Profeten’ is vervuld en is voorbij¹¹²! Het tijdperk van ‘de Zoon van God’ is aangebroken en is blijvend¹¹³.

Jezus Christus in de brief aan de Hebreëen is:

- Gods Laatste Woord (Openbaring) van zichzelf aan de mensheid (in plaats van zijn openbaring door middel van de oudtestamentische profeten¹¹⁴) (1:1)
- de ware ‘Eerstgeboren Zoon van God’ (in plaats van: “Mijn zoon, mijn eerstgeborene, is Israël”¹¹⁵)(1:5)
- de permanente/eeuwige Hogepriester (in plaats van de tijdelijke hogepriesters als Mozes en Aaron (5:10)
- de Middelaar en Borg van het betere/nieuwe verbond (in plaats van het oude verbond)(7:22; 9:15; 12:24)
- de ware Erfgenaam van Gods oudtestamentische beloften¹¹⁶ (9:15; 12:2)
- de Leidsman en Voleinder van het Bijbelse geloof (in plaats van het voortzetten van het oudtestamentische geloof (12:2)
- gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid (in plaats van de wisselende leiders in het Oude Testament¹¹⁷) (13:8)
- de Grote Herder van de schapen (in plaats van de koningen, profeten en priesters van het Oude Testament)(13:20).

Hebreëen 9:8-10; Hebreëen 10:1. De oudtestamentische godsdienst of vleeselijke verordeningen HEEFT NIETS tot volmaaktheid gebracht¹¹⁸ en KAN NOOIT IETS tot volmaaktheid brengen¹¹⁹. De ceremoniële wet met z’n religieuze feestdagen, besnijdenis, gebeden, vasten, rein voedsel, wassingen, slachtoffers, tienden, enz. zijn opgelegd tot op de tijd van de betere orde = de nieuwtestamentische orde. Zij waren slechts een schaduw van de toekomstige heilsgoederen. De werkelijkheid is Jezus Christus¹²⁰.

Hebreëen 11:39-40. De oudtestamentische gelovigen hebben de vervulling van de belofte niet verkregen omdat God met het oog op de nieuwtestamentische gelovigen iets beters voorzien had, opdat de gelovigen uit de Joden zonder de gelovigen uit de heidenen niet tot volmaaktheid zouden/kunnen komen. God heeft geen aparte programma voor Israël, maar laat de gelovigen in de HEERE en zijn Messias gedurende de oudtestamentische periode én de gelovigen in Christus vanuit de heidense volken gedurende de nieuwtestamentische periode tegelijk tot volmaaktheid komen bij de wederkomst van Christus. Het beloofde wordt alleen samen verkregen. Gods verbondsbelofte aan Abraham faalde niet, omdat de gelovigen in de oudtestamentische periode het beloofde¹²¹ alleen konden verkrijgen samen met de gelovigen uit de nieuwtestamentische periode¹²²!!! Gods oudtestamentische verbond gaat alleen met Gods nieuwtestamentische verbond in vervulling!

Hebreëen 12:22-24. Richt je niet alleen op de uiterlijke dingen van het oude verbond zoals vele toeristen doen: het bezoeken van de Jordaan rivier, de stad Jeruzalem, de berg Sion, de muur van de tempel, de staat van Israël. Christenen zijn tot veel méér dan toeristische bezienswaardigheden gekomen: namelijk tot Jezus Christus, de Middelaar van het nieuwe verbond; tot de Gemeente van wedergeboren gelovigen op de aarde; tot de werkelijkheid van het hemelse Jeruzalem, de stad van de levende God; tot de levende hoop bij het sterven te behoren bij de geesten van rechtvaardigen die tot volmaaktheid zijn gekomen!

¹⁰⁷ Romeinen 8:19-22

¹⁰⁸ Handelingen 3:21; 2 Petrus 3:10-14

¹⁰⁹ Romeinen 11

¹¹⁰ 1 Petrus 2:9-10; Efeze 3:2-6; Openbaring 5:9

¹¹¹ met het schrijven van de brief aan de Hebreëen in 64 n.C. en definitief met de verwoesting van de tempel in 70 n.C. Hebreëen 8:13

¹¹² Mattheüs 5:17; Lukas 24:25-27,44-45

¹¹³ Hebreëen 1:1

¹¹⁴ 1 Petrus 1:10-12

¹¹⁵ zie Exodus 4:22

¹¹⁶ zie 2 Korinthe 2:20

¹¹⁷ Hebreëen 7:23-25

¹¹⁸ Hebreëen 7:19

¹¹⁹ Hebreëen 10:1

¹²⁰ Kolossenzen 2:16-17

¹²¹ Het beloofde: het Zaad, Christus; het Hemelse Jeruzalem, de Gemeente die uiteindelijk het Nieuwe Jeruzalem wordt; en ‘de wereld’, de nieuwe aarde.

¹²² Hebreëen 11:39-40; zie 1 Petrus 1:12

Hebreeën 13:12-14. *Jeruzalem en de tempel (de legerplaats) is geen blijvende stad.* Jezus heeft buiten de poort van Jeruzalem geleden. *Laten wij (christenen) dan naar Hem uitgaan buiten de legerplaats* en zijn smaad dragen. *Binnen de legerplaats van het Judaïsme, de Islam en het geïstitutionaliseerde christendom hebben wij geen blijvende stad.* Wij zoeken de toekomstige stad, het hemelse of nieuwe Jeruzalem. *Ga daarom buiten de legerplaats van geïstitutionaliseerde godsdiensten* en draag de smaad van Jezus Christus. Breng Jezus Christus zelf weer in het centrum van het christelijke geloof! Richt je op Jezus Christus zelf, op bijeenkomen in huisgemeenten rondom Jezus Christus, op ontdekkingskringen waar je d.m.v. Bijbelstudie Jezus leert kennen en op persoonlijke ontmoetingen die mensen weer bij Jezus Christus brengen.

JAKOBUS

Jakobus 1:1. “Jakobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus, aan de twaalf stammen die in de verstrooiing¹²³ zijn.”

a. De twaalf stammen

doen ons denken aan het oudtestamentische volk van God, de kinderen van de twaalf zonen van Jakob, het natuurlijke volk van Israël¹²⁴.

Ook in het Nieuwe Testament spreekt Paulus over zijn jeugd en “de hoop op de belofte van God aan de aartsvaderen die onze twaalf stammen hopen te bereiken door God dag en nacht te dienen”¹²⁵. Hij sprak over *de uitverkoren gelovige Joden* die hun afkomst terug traceerden tot de twaalf patriarchen.

b. De Joodse verstrooiing.

Vanaf de terugkeer uit de Babylonische ballingschap was Gods volk in tweeën verdeeld:

(i) zij die waren teruggekeerd naar het Beloofde Land¹²⁶

(ii) en zij die onder de heidenen bleven wonen, de verstrooiden in de hele wereld (Assyrië, Egypte en Noord Afrika, Babylonië, Perzië en in het Romeinse Rijk).

c. De christen verstrooiing.

In de nieuwtestamentische periode van Jakobus werden de fysieke afstammelingen van het oudtestamentische volk lang al niet meer ‘Israëlieten’ genoemd, maar ‘Joden’.

Jakobus was een Joods christen en *schreef zijn brief aan christenen!* Zowel de schrijver als de lezers erkenden ‘Jezus Christus als Heer’ (1:1) en elkaar als ‘broeders’ (1:2) verenigd in “het geloof in onze Heere Jezus Christus” (2:1).

De uitdrukking ‘de twaalf stammen in de verstrooiing’ werd een uitdrukking voor christenen die vanuit het gezichtspunt van Jakobus in Jeruzalem verstrooid in andere landen van de wereld woonden¹²⁷.

d. De heilshistorische lijn van het Oude Testament naar het Nieuwe Testament.

De Heere Jezus Christus koos twaalf apostelen¹²⁸ en keek vooruit naar ‘de dag van de wedergeboorte (d.i. het herstelde universum)’ wanneer de Zoon van de Mens op zijn troon van heerlijkheid zal zitten en zij die Hem gevolgd zijn zullen zitten op twaalf tronen en de twaalf stammen van Israël zouden oordelen’¹²⁹.

Zij “oordelen” de twaalf stammen in de zin van ‘luisterrijk heersen over’¹³⁰ de christenen in de hele wereld. De twaalf stammen verwijzen mogelijk naar de volheid van uitverkoren gelovigen vanuit de Joden¹³¹, maar eerder naar de volheid van uitverkoren gelovigen vanuit alle volken¹³². Zij die het dichtst bij Jezus hier op aarde waren (de apostelen), zullen ook de dichtst bij Hem in de hemel zijn.

Door dit te doen was Jezus niet bezig om het oude Israël te verplaatsen/vervangen of een nieuw twaalf stammen Israël te scheppen, maar om *het (uitverkoren, gelovig) Israël van het oude verbond (van de oudtestamentische periode) voort te zetten en verder te leiden naar haar volledige en bedoelde werkelijkheid als het (uitverkoren, gelovig) Israël van het nieuwe verbond (van de nieuwtestamentische periode)*, het volk van de apostelen van de Heere Jezus Christus, die Paulus in Galaten 6:16 ‘het Israël van God’ noemde.

¹²³ Grieks: diaspora

¹²⁴ Exodus 1:2-5

¹²⁵ Handelingen 26:7

¹²⁶ Ezra 1:11-2:70

¹²⁷ Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1

¹²⁸ Markus 3:13-14

¹²⁹ Mattheüs 19:28

¹³⁰ Zie Psalm 2:10

¹³¹ Romeinen 11:26

¹³² Galaten 6:16

‘Israël’ is de naam voor het volk van Jezus Christus en is de ware en onoverdraagbare titel voor zijn Kerk/Gemeente. Daarom leert Paulus dat christenen ‘de kinderen van Abraham’¹³³ zijn en dat Abraham ‘de vader van alle gelovigen’¹³⁴ is. Zij die in Jezus Christus geloven zijn ‘de kinderen van Abraham’ en ‘het Israël van God’.

1 PETRUS

1 Petrus 1:1-2. De apostel Petrus schrijft aan “*de vreemdelingen in de verstrooiing*” en noemt dan de provincies Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië in modern Turkije. Hij beschrijft hen als mensen die God als de Drie-eenheid kennen, de plaatsvervangende zoendood van Jezus Christus hebben ervaren en de Heilige Geest hebben ontvangen: “uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de Geest tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus” (1:2). Dus ook de apostel Petrus beschrijft Gods nieuwtestamentische volk in termen van oudtestamentische begrippen.

Zie ‘Israël - Regels voor uitleg, punt 4. “Een vergelijking tussen de uitdrukkingen voor “het volk van God” in het Oude Testament en “het volk van God” in het Nieuwe Testament.”

De beschrijving van de nieuwtestamentische Kerk/Gemeente in oudtestamentische termen – “de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn” – tekent de Kerk te midden van verdrukkingen en vervolgingen. Denk aan de stammen van Israël in de slavernij van Egypte¹³⁵, bevrijd door het bloed van het paaslam¹³⁶, reizend in een pelgrimsreis met God door de grote en verschrikkelijke woestijn¹³⁷ en strijdend om het Beloofde Land binnen te gaan¹³⁸, en sindsdien in de geestelijke strijd om te midden van de verleidingen van de heidense afgoderij in Kanaän heilig te leven.

1 Petrus 2:9-12. De christenen zijn verstrooid in de dreigende wereld en hebben nog niet hun eindbestemming bereikt. De christenen (zowel uit de Joden als uit de heidenen) zijn in de nieuwtestamentische periode “Gods uitverkoren volk”. “Maar jullie zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God zich tot zijn eigendom maakte; opdat jullie de deugden zouden verkondigen van Hem die jullie uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht, jullie die voorheen geen volk waren, maar nu Gods volk zijn, die zonder ontferming waren, maar nu in ontferming aangenomen zijn¹³⁹.” Jullie zijn bijwoners en vreemdelingen die onder de heidenen in de wereld leven.

¹³³ Galaten 3:7

¹³⁴ Romeinen 4:11,16

¹³⁵ Exodus 2:23

¹³⁶ Exodus 12:13

¹³⁷ Deuteronomium 8:15; Exodus 15:22

¹³⁸ Jozua 1:2

¹³⁹ Zie Hosea 1:6,8